ב"ה

לעילוי נשמת הרה"ח הרה"ת
ר' משה בן הרב נפתלי ע"ה גרינברג
נלב"ע י' תמוז ה'תשע"ג

נתרם ע"י בנו
הרה"ת ר' ישראל מרדכי
וזוגתו מרת חנה ומשפחתם
שיחיו **גרינברג.**
אל פאסו, טקסס.

THE BREACH IN THE WALL: A GOOD DEVELOPMENT OR A BAD ONE?

On which date did the Babylonians invade Jerusalem? Was it the ninth of Tammuz or the seventeenth?

An apparent contradiction in ancient Jewish sources is resolved by examining biblical military strategies — with the insight and awareness that that a bad situation can always be turned into a good one.

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

17TH OF TAMMUZ

THE SHLUCHIM OFFICE

A. When Was Jerusalem Breached?

Source 1 Talmud, Tractate Taanit 26a

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֵירְעוּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז:... נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחוֹת, וּבָטַל הַתָּמִיד, וְהוּבְקְעָה הָעִיר, וְשָׂרַף אַפּוֹסְטָמוֹס אֶת הַתּוֹרָה, וְהֶעֱמִיד צֶלֶם בַּהֵיכָל.

Five things occurred to our ancestors on the seventeenth of Tammuz: ...the Tablets were broken, the Tamid sacrifice was discontinued, the city was breached, Apustomus burned the Torah, and set up an idol in the Temple.

Source 2 Jeremiah 52:4-7, 12-13

וַיְהִי בַשָּׁנָה הַתְּשִׁעִית לְמָלְכוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בָּא נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל הוּא וְכָל־חֵילוֹ עַל־יְרוּשָׁלִַם וַיַּחֲנוּ עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ דָּיֵק סָבִיב:

וַתָּבֹא הָעִיר בַּמָּצוֹר עַד עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה שָׁנָה לַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ:

בַּחֹדֶשׁ הָרְבִיעִי בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ וַיֶּחֱזַק הָרָעָב בָּעִיר וְלֹא־הָיָה לֶחֶם לְעַם הָאָרֶץ:

וַתִּבָּקַע הָעִיר וְכָל־אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה יִבְרְחוּ וַיֵּצְאוּ מֵהָעִיר לַיְלָה דֶּרֶךְ שַׁעַר בֵּין־הַחֹמֹתַיִם אֲשֶׁר עַל־גַּן הַמֶּלֶךְ וְכַשְׂדִּים עַל־הָעִיר סָבִיב וַיֵּלְכוּ דֶּרֶךְ הָעֲרָבָה:

In the ninth year of Zedekiah's reign, on the tenth day of the tenth month, King Nebuchadnezzar of Babylon came with his entire army to Jerusalem and encamped around it, setting up a siege around it.

The city remained under siege until King Zedekiah's eleventh year.

It was on the ninth day of the fourth month; the famine had become severe and the people had no food.

The city was breached; all the soldiers fled the city at night through the gate between the two walls near the king's garden. The Chaldeans were surrounding the city; they fled by way of the Arabah.

וּבַחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הִיא שְׁנַת תְּשַׁע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לַמֶּלֶךְ נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל בָּא נְבוּזַרְאֲדָן רַב־טַבָּחִים עָמַד לִפְנֵי מֶלֶךְ־בָּבֶל בִּירוּשָׁלִָם:

וַיִּשְׂרֹף אֶת־בֵּית־ה׳ וְאֶת־בֵּית הַמֶּלֶךְ וְאֵת כל־בָּתֵּי יְרוּשָׁלִָם וְאֶת־כל־בֵּית הַגָּדוֹל שָׂרַף בָּאֵשׁ:

...On the tenth day of the fifth month—in the nineteenth year of King Nebuchadnezzar of Babylon—Nebuzaradan the chief executioner came before the Babylonian king in Jerusalem.

He burnt the House of G-d and the king's palace, and he burnt all the houses of Jerusalem and all the houses of the dignitaries.

Source 3 Talmud, Tractate Taanit 28a

הוּבְקְעָה הָעִיר בְּשִׁבְעָה עָשָׂר? וְהָכְתִיב בַּחֹדֶשׁ הָרְבִיעִי בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ וַיֶּחֱזַק הָרָעָב בָּעִיר, וּכְתִיב בָּתְרֵיהּ וַתִּבָּקַע הָעִיר וְגו׳.

אָמַר רָבָא: לָא קַשְׁיָא, כָּאן בָּרִאשׁוֹנָה כָּאן בַּשְׁנִיָּה. דִּתַנְיָא: בָּרִאשׁוֹנָה הוּבְקְעָה הָעִיר בְּתִשְׁעָה בְּתַמּוּז, בַּשְׁנִיָּה בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בּוֹ:

The city was breached on the seventeenth? But the verse says, "on the ninth day of the fourth month, the famine had become severe," followed by, "the city was breached"!

Rava said: This is not difficult. One refers to the First Temple, and the other to the Second Temple. As our Rabbis taught: During the First Temple era, the city was breached on 9 Tammuz, and in the Second Temple era, on 17 Tammuz.

Source 4 Code of Jewish Law, Orach Chaim 549:1-2*

We fast on 9 Av, 17 Tammuz, 3 Tishrei and 10 Tevet, due to the tragedies that occurred on those dates.

Although the verse states that Jerusalem was breached on 9 Tammuz, we fast on the seventeenth, not on the ninth. Although the city was breached on 9 Tammuz during the First Temple era, the fast was enacted to commemorate the breach of the Second Temple era, because the destruction of the Second Temple is a greater tragedy—from our perspective.

חייבים להתענות בתשעה באב, ובשבעה-עשר בתמוז, ובג׳ בתשרי, ובעשרה בטבת, מפני דברים הרעים שאירעו בהם:

הגם שכתוב בפסוק "בחדש הרביעי בתשעה לחודש הובקעה העיר", אין מתענין בט׳ בו אלא בי"ז בו, מפני שאף על פי שבראשונה הובקעה בט׳ בו, כיון שבשניה הובקעה בי"ז בו, תקנו להתענות בי"ז בו, משום דחורבן בית שני חמור יותר אצלינו:

Source 5 Magen Avraham**

We do not fast on the ninth: They did not want to enact a fast on the ninth, because we do not overburden the public [Nachmanides]. Therefore, a devout person should fast on the ninth as well.

אין מתענין בט׳: ולא רצו לגזור תענית גם בט׳ בו, דאין מטריחין על הצבור יותר מדאי [רמב"ן]. וא"כ בעל נפש יתענה גם בט׳.

Source 6 Jerusalem Talmud, Taanit 4:5

The city was breached: The verse says that the city was breached on the ninth and you say on the seventeenth? Rabbi Tanchum bar Chanilai said: It is a miscalculation.

והובקעה העיר. כתיב (ירמיהו לט) בתשעה לחדש הובקעה העיר ואת אמר הכין? אמר רבי תנחום בר חנילאי: קילקול חשבונות יש כאן.

*The Code of Jewish Law (the Shulchan Aruch) is the last great codification of Jewish law to be considered authoritative for all Jews, written by Rabbi Yosef Caro of Sefad (1488-1575).

**Magen Avraham is a seminal commentary on the first section of Shulchan Aruch written by Rabbi Avraham Abele Gombiner (1635–1682) of Kalisz, Poland.

>> The Rebbe

Can the Two Talmuds Argue About a Date in History?

The argument between the Jerusalem and Babylonian Talmuds has a real-life consequence: Should a devout person fast on 9 Tammuz as well? The Babylonian Talmud says that Jerusalem was breached on 9 Tammuz in the First Temple era; thus, the devout should fast on that day as well (as stated in Magen Avraham). But the Jerusalem Talmud says that it was a miscalculation. Thus, no tragedy occurred on 9 Tammuz, and the devout person has no reason to fast. On the contrary, it should be a joyful day, because we are obligated to always serve G-d with joy.

Now, there is a well-known rule that Torah does not argue over facts, but in our case, the Babylonian and Jerusalem Talmuds do seem to argue over facts: The Babylonian Talmud says that the city was breached on the ninth, and the Jerusalem Talmud says it was breached on the seventeenth. Does this not contradict the rule that they cannot argue about facts?

והנה, הנפקא מינה בנוגע לפועל בין שיטת הבבלי לשיטת הירושלמי היא - אם בעל נפש צריך להחמיר על עצמו ולהתענות גם בתשעה בתמוז: לשיטת הבבלי שבראשונה הובקעה העיר בתשעה בתמוז, הנה "בעל נפש יתענה גם בתשעה" (כמו שכתב המגן אברהם שם). מה שאין כן לשיטת הירושלמי ש"קלקול חשבונות יש כאן", הנה גם בעל נפש לא צריך להתענות בתשעה בתמוז, מאחר שביום זה לא אירע דבר בלתי רצוי, ולכן, ביום זה צריך להיות ענין השמחה כו', כמו שכתוב עבדו את ה' בשמחה.

וצריך להבין: ידוע הכלל שלא שייך שתהיה מחלוקת במציאות. ולכאורה בענינו, המחלוקת בין הבבלי לירושלמי היא מחלוקת במציאות - לדברי הבבלי נבקעה העיר בראשונה בתשעה בתמוז, ולדברי הירושלמי נבקעה העיר בראשונה בשבעה עשר בתמוז. ואיך יתאים זה עם הכלל שלא שייך שתהיה מחלוקת במציאות?!

B. The Malleable Outcome

Source 7a Genesis 7:12, 17

The rain fell on the earth for forty days and forty nights.

...There was a flood on the earth for forty days. The waters increased, lifting the ark, and it rose from on the ground.

וַיְהִי הַגֶּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לָיְלָה:

...וַיְהִי הַמַּבּוּל אַרְבָּעִים יוֹם עַל־הָאָרֶץ, וַיִּרְבּוּ הַמַּיִם וַיִּשְׂאוּ אֶת־הַתֵּבָה, וַתָּרָם מֵעַל הָאָרֶץ:

Source 7b Rashi

The rain fell on the earth, but later, it's called a flood!? Rather, G-d first brought down a gentle rain, so that if they would repent, it would become a benign rainfall. When they didn't repent, it turned into a flood.

וַיְהִי הַגֶּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ: וּלְהַלָּן הוּא אוֹמֵר וַיְהִי הַמַּבּוּל? אֶלָּא כְּשֶׁהוֹרִידָן הוֹרִידָן בְּרַחֲמִים, שֶׁאִם יַחְזְרוּ יִהְיוּ גִּשְׁמֵי בְרָכָה; כְּשֶׁלֹּא חָזְרוּ הָיוּ לְמַבּוּל:

Source 8 Talmud, Tractate Rosh Hashana 16a

The world is judged four times a year...on Rosh Hashana, all creatures pass before Him like sheep, as it is stated: "He Who fashions their hearts alike, Who considers all their deeds."

Rabbi Yosi says: A person is judged every day, as it is stated: "You visit him every morning."

בְּאַרְבָּעָה פְּרָקִים הָעוֹלָם נִידּוֹן... בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כֹּל בָּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִין לְפָנָיו כִּבְנֵי מָרוֹן שֶׁנֶּאֱמַר: הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל כֹּל מַעֲשֵׂיהֶם.

...רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר אָדָם נִידּוֹן בְּכָל יוֹם שֶׁנֶּאֱמַר: וַתִּפְקְדֶנּוּ לְבְקָרִים.

Source 9 Kuntres Umayan 20:1*

According to Rabbi Yosi, a person is judged every day. If so, the question was raised, what difference is there between Rosh Hashanah and every day of the year?

We must conclude that there is no disagreement that Rosh Hashanah and Yom Kippur are days of judgment when every creature's sustenance is determined. On Rosh Hashanah, sustenance is allotted for the world in general, and at Ne'ilah of Yom Kippur there is the sealing and specific determination of each person individually. All agree on this.

Nonetheless, Rabbi Yosi maintains that we are judged daily with a full-fledged judgment for all our affairs, for illness, for health, for life, and so on…because, on Rosh Hashanah and Yom Kippur, the judgment has not been finalized clearly yet—what form shall the sustenance assume, whether for children, health, prosperity, or for all three, or in spiritual terms, or in the world-to-come. This is a daily judgment.

Both, then, are true: the primary judgment to determine the beneficence is made on Rosh Hashanah and Yom Kippur. However, a full-fledged judgment takes place every day.

וְהִנֵּה זֶה שֶׁהָאָדָם נִידוֹן בְּכָל יוֹם, הוּא דַּעַת רַבִּי יוֹסֵי בִּבְרַיְיתָא דְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה (טז. א) ... וְהִקְשׁוּ עַל זֶה דְּאִם כֵּן .. לְרַבִּי יוֹסֵי אֵין בֵּין רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה כְּלוּם לְעִנְיַן דִּין שֶׁל מַעְלָה ...

אֶלָּא וַדַּאי אֵין מַחֲלוֹקֶת בָּזֶה כְּלָל אֲשֶׁר רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא יוֹם הַדִּין, ... שֶׁאָז נֶחְתָּךְ קִצְבַת הַחֶסֶד לְכָל בְּרִיָּה כו׳, .. וְהַיְינוּ דִּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִמְשָׁךְ הַחֶסֶד כְּפִי שֶׁנִּקְצָב לְכָל הָעוֹלָם בִּכְלָל, וּבִנְעִילָה דְּיוֹם הַכִּפּוּרִים נֶחְתָּם וְנֶחְתָּךְ קִצְבַת הַחֶסֶד לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בִּפְרָט וְזֶה לְדִבְרֵי הַכֹּל,

אֶלָּא דְּמִכָּל מָקוֹם סְבִירָא לֵיהּ לְרַבִּי יוֹסֵי, דְּאָדָם נִידוֹן בְּכָל יוֹם דִּין וּמִשְׁפָּט גָּמוּר עַל כָּל הָעִנְיָנִים לְחוֹלִי וְלִבְרִיאוּת וּלְחַיִּים כו׳, .. (משום ש) בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכִּפּוּרִים לֹא נִגְמַר הַמִּשְׁפָּט בְּפֵירוּשׁ מַה יִּהְיֶה מֵהַחֶסֶד הַזֶּה וּבַמֶּה תִּהְיֶה הַהַשְׁפָּעָה אִם בְּבָנַי אוֹ בְּחַיֵּי אוֹ בִּמְזוֹנַי אוֹ בְּכֻלָּם אוֹ בְּעִנְיָנִים הָרוּחָנִים וּבְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא, .. וְזֶהוּ הַדִּין וּמִשְׁפָּט שֶׁבְּכָל יוֹם מַמָּשׁ וּכְמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

...וְנִמְצָא שְׁנֵיהֶם אֱמֶת, דְּעִיקַּר הַדִּין עַל הַמְשָׁכַת הַחֶסֶד הוּא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכִּפּוּרִים, וּמִכָּל מָקוֹם יֵשׁ דִּין וּמִשְׁפָּט גָּמוּר בְּכָל יוֹם.

*Kuntres Umaayan is a classic treatise of Chassidic thought written in 1903 by the fifth Lubavitcher Rebbe, Rabbi Shalom DovBer Schneersohn, about the conflict between material existence and the pursuit of true spirituality.

The Beginning is Not the End

The explanation: The young Torah student has already learned that the Flood was first called a rainfall, and only later a flood. Rashi explained that G-d first sent down a gentle rainfall with the hope that they would repent; it turned into a flood only when they did not. Clearly, it was not clear at the outset how the flood would pan out; there was a possibility that the undesirable event would be transformed to good—into a benign rainfall.

Similarly, as we discussed at our last gathering, our sages say that G-d holds the keys to rainfall and to sustenance—an apparent redundance; we explained that even when there is rainfall, it is not an automatic confirmation that it will bring sustenance. Likewise, our sages said, "a person is judged every day" for his sustenance—despite the fact that G-d already designated our future on Rosh Hashanah.

The same is true in our case:

When the city was breached on the ninth of Tammuz, the possibility remained that the episode could turn out to be a positive one. If the situation would have brought them to repent, the breach in the city walls would have been transformed into something positive. But since they did not repent, the wall's breach turned out to be—on the seventeenth of Tammuz—an irreversibly negative development.

והביאור בזה: גם בן חמש למקרא למד בנוגע למבול שבתחלה נאמר[1] "ויהי הגשם על הארץ", ואחר כך נאמר[2] "ויהי המבול". ומפרש רש"י: כשהורידן הורידן ברחמים, אם יחזרו יהיו גשמי ברכה. וכשלא חזרו, היו למבול. ועל פי זה מובן, שבתחילת הענין אי אפשר עדיין לדעת מה יהיה בסופו ויתכן שגם הענין הבלתי רצוי יהפך ויהיה דבר טוב, "גשמי ברכה".

ועל דרך המדובר בהתוועדות הקודמת[3], בנוגע למאמר רבותינו זכרונם לברכה[4] "שלושה מפתחות בידו של הקב"ה כו'", שגם כאשר ישנם גשמים, אי אפשר לדעת אם כתוצאה מזה יבוא ענין הפרנסה כו'. ועל דרך מאמר רבותינו זכרונם לברכה[5] ש"אדם נידון בכל יום" אף על פי שכבר היה הדין הכללי בראש השנה כו'.

ועל דרך זה בנוגע לענינינו:

כאשר הובקעה העיר בתשעה בתמוז עדיין היו יכולים להפוך את כללות הענין שיהיה באופן ד"גשמי ברכה", היינו, שאם ענין זה היה פועל עליהם שיעשו תשובה וכו', היו מהפכים את הענין דהובקעה העיר גופא לענין טוב. אלא מאחר שלא עשו תשובה, הנה, כאשר בא שבעה עשר בתמוז נעשה הענין דהובקעה העיר באופן בלתי רצוי שאי אפשר לשנותו.

1) בראשית ז, יד.
2) שם י"ז.
3) ש"פ בלק.
4) תענית ב, א.
5) ר"ה טז, א.

C. Military Tactics

Source 10a Numbers 21:21-24

Israel sent emissaries to Sichon, king of the Amorites, with the following message:

"Let us pass through your land. We will not detour into fields or vineyards, and we will not drink from your wells. We will follow the King's Highway until we pass your territories."

Sichon, however, did not let Israel pass through his territories. Instead, he gathered all his people and went out to confront Israel in the desert. When he came to Yahatz, he attacked Israel.

Israel struck him by the sword and occupied his land from the Arnon to the Jabbok, as far as the Ammonite borders. The Ammonite borders, however, remained firm.

וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל־
סִיחֹן מֶלֶךְ־הָאֱמֹרִי לֵאמֹר:

אֶעְבְּרָה בְאַרְצֶךָ, לֹא נִטֶּה
בְּשָׂדֶה וּבְכֶרֶם, לֹא נִשְׁתֶּה מֵי
בְאֵר. בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ נֵלֵךְ, עַד
אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלֶךָ:

וְלֹא־נָתַן סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל
עֲבֹר בִּגְבֻלוֹ. וַיֶּאֱסֹף סִיחֹן
אֶת־כָּל־עַמּוֹ, וַיֵּצֵא לִקְרַאת
יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה. וַיָּבֹא יָהְצָה
וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל:

וַיַּכֻּהוּ יִשְׂרָאֵל לְפִי־חָרֶב,
וַיִּירַשׁ אֶת־אַרְצוֹ, מֵאַרְנֹן עַד־
יַבֹּק עַד־בְּנֵי עַמּוֹן, כִּי עַז גְּבוּל
בְּנֵי עַמּוֹן:

Source 10b Rashi

And went out to confront Israel: Even if Cheshbon would only have mosquitoes, it would be too formidable to conquer. Even if Sichon would live in a weak village, ***he*** would be too formidable to conquer. How much more so when Sichon lived in Cheshbon. But G-d said, "Why should I give My children the hassle of a siege?" He gave the soldiers the idea to exit the cities, and they were killed in battle. The Israelites then proceeded to the cities without opposition, since only women and children were left.

וַיֵּצֵא לִקְרַאת יִשְׂרָאֵל: אִלּוּ
הָיְתָה חֶשְׁבּוֹן מְלֵאָה יַתּוּשִׁין
אֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוֹלָה לְכָבְשָׁהּ,
וְאִם הָיָה סִיחוֹן בִּכְפָר חַלָּשׁ
אֵין כָּל אָדָם יָכוֹל לְכָבְשׁוֹ,
וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁהָיָה בְּחֶשְׁבּוֹן;
אָמַר הַקָּבָּ"ה מָה אֲנִי מַטְרִיחַ
עַל בָּנַי כָּל זֹאת לָצוּר עַל כָּל
עִיר וָעִיר? נָתַן בְּלֵב כָּל אַנְשֵׁי
הַמִּלְחָמָה לָצֵאת מִן הָעֲיָרוֹת,
וְנִתְקַבְּצוּ כֻּלָּם לְמָקוֹם אֶחָד
וְשָׁם נָפְלוּ, וּמִשָּׁם הָלְכוּ
יִשְׂרָאֵל אֶל הֶעָרִים וְאֵין עוֹמֵד
לְנֶגְדָּם, כִּי אֵין שָׁם אֶלָּא נָשִׁים
וָטָף:

Source 11 Joshua 8:3-7

Joshua and all the soldiers arose to go up against Ai; Joshua chose thirty thousand mighty soldiers and sent them away at night.

He commanded them as follows: “Lie in ambush behind the city; don’t go too far away from the city and be at the ready.

“I, and the people with me, will approach the city. When they come out to attack us, as they did last time, we will flee before them.

“They will follow us until they are detached from the city. They will say, ‘they are fleeing like last time.’ We will flee from them.

“Then, rise up from the ambush and conquer the city; and G-d will deliver it into your hand.”

וַיָּקָם יְהוֹשֻׁעַ וְכָל־עַם הַמִּלְחָמָה לַעֲלוֹת הָעָי, וַיִּבְחַר יְהוֹשֻׁעַ שְׁלֹשִׁים אֶלֶף אִישׁ גִּבּוֹרֵי הַחַיִל, וַיִּשְׁלָחֵם לָיְלָה:

וַיְצַו אֹתָם לֵאמֹר: רְאוּ אַתֶּם אֹרְבִים לָעִיר מֵאַחֲרֵי הָעִיר, אַל־תַּרְחִיקוּ מִן־הָעִיר מְאֹד, וְהְיִיתֶם כֻּלְּכֶם נְכֹנִים:

וַאֲנִי וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר אִתִּי נִקְרַב אֶל־הָעִיר, וְהָיָה כִּי־יֵצְאוּ לִקְרָאתֵנוּ כַּאֲשֶׁר בָּרִאשֹׁנָה וְנָסְנוּ לִפְנֵיהֶם:

וְיָצְאוּ אַחֲרֵינוּ עַד הַתִּיקֵנוּ אוֹתָם מִן־הָעִיר, כִּי יֹאמְרוּ: נָסִים לְפָנֵינוּ כַּאֲשֶׁר בָּרִאשֹׁנָה, וְנָסְנוּ לִפְנֵיהֶם:

וְאַתֶּם תָּקֻמוּ מֵהָאוֹרֵב וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־הָעִיר, וּנְתָנָהּ ה׳ אֱלֹקֵיכֶם בְּיָדְכֶם:

>> The Rebbe

It Is Easier to Fight Outside the City Gates

The explanation: It is very difficult to triumph over an army in a fortified city (with walls and so on). When the Israelites battled Sichon, we find that Sichon gathered his entire nation and exited the city to battle with the Israelites. Rashi explains that G-d said, "Why should I give My children the hassle of a siege?" (Cheshbon, the city, was known to be invincible). "He gave the soldiers the idea to exit the cities, and they were killed in battle. The Israelites then proceeded to the cities without opposition." Clearly, it is easier to fight the enemy outside the city fortifications.

We find a similar case with Joshua. When he needed to conquer the city of Ai, he set up an ambush behind the city. Israelite soldiers first pretended to flee the Ai soldiers, and when the Ai soldiers left the fortified city to pursue them, other Israelite soldiers emerged from hiding, surrounding them from both sides.

The same is true here: There was the possibility that the breach of Jerusalem's walls would be transformed into a positive development (like the benign rain.)

והביאור בזה: ידוע שכאשר ישנה עיר בצורה (בעלת חומה וכו'), קשה יותר לכבוש את העיר, ולכן מצינו במלחמת סיחון ש"ויאסוף סיחון את כל עמו ויצא לקראת ישראל גו""[6] וכפירוש רש"י: "אמר הקב"ה מה אני מטריח על בני כל זאת לצור כו' (ובפרט שחשבון היתה עיר ש"אין כל בריה יכולה לכבשה"), נתן בלב כל אנשי המלחמה לצאת מן העיירות כו' ושם נפלו. ומשם הלכו ישראל אל הערים ואין עומד לנגדם". ומזה מובן שקל יותר להלחם עם האויב כאשר האויב לא נמצא בתוך עיר בצורה.

ועל דרך זה מצינו בכיבוש יהושע, שכאשר היה צריך לכבוש את הַעי, העמיד מארב מאחורי העיר, ובני ישראל העמידו פנים שהם בורחים מפני יושבי הַעי, וכאשר יצאו אנשי הַעי מן העיר הבצורה כדי לרדוף אחרי בני ישראל, יצאו מן המארב והקיפו את אנשי העי מלפניהם ומאחריהם[7].

ועל פי זה מובן בנוגע לענינו: שישנה אפשרות שהענין דהובקעה העיר יתהפך לטוב (בדוגמת גשמי ברכה).

The Breach Could Have Led to a Different Outcome

When the verse says that the city was breached, it means that a small opening was created in the fortifications—not that the entire wall was destroyed. With just a small opening, the enemy soldiers could not all enter at once; they needed to file in one after another. This gave the Jews the opportunity to overpower the enemy, just like the method of ambush mentioned earlier. When the enemy troops begin entering the city, they are still a minority, vulnerable to the attack of the city-defenders.

Thus: The Jews could have repented on 9 Tammuz when witnessing the walls being breached. [From a spiritual perspective, it would have been understood that when the Jews didn't heed the warnings of the prophets to repent, G-d sent Nebuchadnezzar and Nebuzaradan his general to breach the walls of Jerusalem to move the people to repentance]. In that scenario, the breach in the walls on 9 Tammuz would have been transformed into a positive development (like the flood turning into a benign rainfall) and the Jews would have more easily overpowered the enemy—which was indeed feasible according to the laws of nature and definitely feasible with G-d's intervention.

הפירוש בהובקעה העיר הוא - שנעשתה פירצה בחומה (ולא שהחריבו את כל החומה). והנה, כאשר ישנה פירצה קטנה בחומה, מובן שחיל האויב לא יכול להיכנס לעיר בבת אחת, אלא בזה אחר זה - ואז ישנה אפשרות שיוכלו לנצח את האויב בקלות יותר, בדוגמת הנצחון הבא על ידי המארב, כי תיכף בתחילת כניסת חיל האויב לעיר, הרי האויב הוא במיעוט לגבי אנשי העיר, ואז יכולים אנשי העיר לנצח את האויב בקלות יותר.

ועל פי זה מובן שאם בני ישראל היו עושים תשובה בראותם שהובקעה העיר בתשעה בתמוז, [היינו, שלאחרי שבני ישראל לא שמעו לתוכחת הנביאים ולא חזרו בתשובה, שלח הקב"ה את נבוכדנאצר מלך בבל ונבוזראדן שר הצבא שלו שיעשו פירצה בחומת ירושלים, כדי לעורר את בני ישראל לחזור בתשובה], היו מהפכים את הענין דְהִבקָעה העיר שבתשעה בתמוז לענין טוב (בדוגמת הפיכת המבול לגשמי ברכה) - על ידי זה שהיו מנצחים את האויב בקלות יותר, שזהו גם על פי דרך הטבע ועל אחת כמה וכמה באופן שלמעלה מדרך הטבע.

The Two Talmuds Concur

This allows us to connect the interpretations of the Babylonian and Jerusalem Talmuds: By all accounts, the city was breached on 9 Tammuz. When the Jerusalem Talmud says, "they miscalculated," it means that the Jews misinterpreted the breach in the walls to be an irreversible decree of G-d. They didn't realize that they could convert it through repentance.

In truth, the city was breached on 9 Tammuz in order to inspire the people to return to G-d. Through repentance, the entire incident could have been turned into good. But by the seventeen, the city was breached irreversibly; this time, G-d's decree was final.

Shabbat Parshat Pinchas 1981
Sichos Kodesh 5741 vol. 4 pg. 175

ועל פי זה מובן התיווך שבין הבבלי לירושלמי: לכוֵלי עלמא הובקעה העיר בראשונה בתשעה בתמוז, ומה שכתוב בירושלמי "קלקול חשבונות יש כאן", הכוונה בזה שבני ישראל טעו בחשבם שזה שהובקעה העיר הרי זה באופן דגזירה שאי אפשר לשנותה, ולא ידעו שעל ידי תשובה יכולים להפוך זאת לענין טוב.

אבל באמת, הנה, בתשעה בתמוז הובקעה העיר רק כדי לעורר את בני ישראל לתשובה, ועל ידי ענין התשובה היו יכולים להפוך זאת לטוב, ורק בשבעה עשר בתמוז הובקעה העיר באופן של גזירה, שאי אפשר כבר לשנותה.

מיזם של "משרד השלוחים"
נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח וזוגתו רבקה הי"ד
שלוחי הרבי במומבאי, הודו